

Arrest

nr. 313 869 van 2 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLAESSENS
Markt 29
3680 MAASEIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2024 met refertenummer 118958.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 december 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 maart 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.12.2023 werd ingediend door:

Naam: S. (...)
Voorna(a)m(en): H. D. A. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1980
Geboorteplaats: Suriname
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene kwam op 10.09.2023 samen met haar twee minderjarige kinderen de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven met oog op familie bezoek aan haar moeder in Nederland, die voor het visum ook een garantverklaring had gedaan in Amsterdam. Betrokkene keerde echter niet, zoals bij de aanvraag van haar visum was voorzien, terug naar Suriname, maar kwam naar België waar zij in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 op 22.12.2023 een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Nederlandse moeder (O. S. A. (...) RR xxxxxxxxxxxxxx), die dezelfde dag een aanvraag tot inschrijving deed als EU burger, beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De referentiepersoon is tot op heden niet in het bezit van een EU kaart.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- bewijs van ongehuwde staat
- bewijs van ziektekostenverzekering
- bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomsten en loonfiches)
- Surinaams familieboekje op naam van de referentiepersoon met vermelding van al haar kinderen in Suriname

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Betrokkene is een zelfstandige vrouw die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij bij haar visumaanvraag bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname in augustus 2023 nog verklaarde en aantoonde in Suriname werkzaam te zijn als ambtenaar bij het Ministerie van Economische Zaken. Het louter gegeven dat betrokkene ooit als kind van de referentiepersoon in Suriname deel uitmaakte van hetzelfde huishouden, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 40bis dient aangetoond te worden.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.12.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt als volgt:

“Het artikel 39/69, § 1, alinea 2 van de Wet van 15 december 1980, van toepassing overeenkomstig artikel 39/78 van dezelfde Wet, geeft aan dat:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2° de keuze van woonplaats in België bevatten;

3° de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5° de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;

7° ondertekend zijn door de verzoeker of zijn advocaat.

8° in voorkomend geval, het verzoek te genieten van de pro deo en de stukken waaruit die aanspraak blijkt. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit, de stukken die de verzoeker moet overleggen ter ondersteuning van zijn verzoek tot pro deo.”

Het dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift geen uitéénzetting van de middelen zoals nochtans voorgeschreven in het bovenvermelde 4° punt.

Immers wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij laat na een duidelijke opgave te maken van de middelen die zij opwerpt en beperkt zich tot een algemeen betoog, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Het louter uiten van kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing is onvoldoende om het standpunt van verzoekende als een middel te aanzien

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Bij afwezigheid van een dergelijke uiteenzetting van middelen is het voorliggende verzoekschrift als onontvankelijk te aanzien.

Het voorliggende verzoekschrift dient dan ook als nietig aanzien te worden, minstens onontvankelijk vermits het ingediende verzoekschrift niet beantwoordt aan de voorschriften van het artikel 39/69, § 1, alinea 2, punt 4°.

2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° samen gelezen met artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Hoewel het verzoekschrift geen duidelijk opschrift bevat met het of de bestreden middel(en) blijkt uit lezing van het verzoekschrift dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing en deze inhoudelijk bekritiseert. Aangenomen kan worden dat zij de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Tevens blijkt uit de verdere lezing van het verzoekschrift dat verzoekende partij evenzeer de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als van de formele motiveringsplicht opwerpt (p. 5 van het verzoekschrift).

Dat de verwerende partij dit ook zo begrepen heeft blijkt immers uit haar verdere bespreking in de nota met opmerkingen van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Dat voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie bij hogervermelde beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de feitelijke situatie van verzoekster.

Dat verzoekster over geen inkomsten beschikte en bijgevolg onvermogen was in het land van herkomst.

Zodoende heeft haar moeder, mevr. O. S. A. (...), haar dochter en kleinkinderen maandelijks financieel bijgestaan om te voorzien in haar levensonderhoud.

Zo voerde zij, de referentiepersoon, gedurende een periode vanaf 2017 tot en met 2023 maandelijks storting uit van gemiddelde bedrag van € 100,00 tot € 150,00 per maand aan verzoekster om te voorzien in haar levensonderhoud (stuk 1). Enkel gedurende het jaar 2020 hebben deze storting tijdelijk geen doorgang kunnen vinden daar de referentiepersoon wegens Covid zelf niet afdoende financiële middelen had.

Ook na aankomst van verzoekster in België heeft zij bijgevolg onafgebroken verbleven ten huize van de referentiepersoon en was zij financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Verzoekster verwijst naar de elektronische bankafschriften waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks overschrijvingen deed naar verzoekster t.b.v gemiddeld € 150,00 met referte ‘voedingsgeld’.

Zodoende heeft haar moeder haar dochter maandelijks financieel bijgestaan om te voorzien in haar levensonderhoud.

Tevens verwijst verzoekster naar de overige aankopen inzake kleding e.d. die ook door haar moeder werden gefinancierd.

Zowel in het land van herkomst als vanaf haar inwoning in België was zij volledig financieel afhankelijk van haar moeder en aldus effectief ten laste. Dat de referentiepersoon dan ook instaat voor alle woonkosten van verzoekster.

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat het ‘land van herkomst’ niet noodzakelijk het land waarvan je de nationaliteit hebt, maar wel een ander land dan België (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725; RvV 10 september 2018, nr. 209.111)

Dat de bestreden beslissingen dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar moeder. Dat verzoekster, zoals reeds uiteengezet, nochtans aan de hand van diverse documenten hebben aangetoond dat zij zowel in Suriname, als in thans in België onvermogen was en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar moeder. Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 40bis Vw.

Verzoekster bovendien verklaart over geen onroerende goederen te beschikt en zij evenmin over enige vorm van inkomsten kon beschikken.

In combinatie met het verzenden van geld door haar moeder en de samenwoning seder haar aankomst in België bij haar moeder alwaar zij kosteloos kan verblijven, alsook het bewijs dat de moeder allé kosten van levensonderhoud draagt van verzoekster en haar kinderen, leidt het geen enkele twijfel dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 40bis Vw. nu verzoekster aan allé gestelde voorwaarden voldoen.

Dat de bestreden beslissingen bovendien een schending behelzen van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht wanneer gesteld wordt dat verzoekster niet zou aantonen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst, terwijl dit wel degelijk blijkt uit de voorgelegde documenten. Dat verweerder de dossiers van verzoekster dan ook niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en zo o.m. geen rekening heeft gehouden hogervermelde feiten en stukken waaruit blijkt dat zij volledig financieel afhankelijk is van haar moeder, zij geen enkele bron van inkomsten had en zodoende zij moest voorzien in haar levensbehoeftes door de gelden die werden gestort door haar moeder.

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen bij de beoordeling van het dossier. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen RvV X - Pagina 8 van 13 op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Dat de beginselen van behoorlijk bestuur - en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161). Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder duidelijk aan de hand van de door verzoekster voorgelegde stukken kon afleiden dat zij afhankelijk was van de referentiepersoon, haar dochter, om te voorzien in haar levensbehoeftes. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het

bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., *Overzicht van het Belgische administratief recht*, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694). Dat de bestreden beslissingen dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd zijn, zodat zij een schending inhouden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht. 2.1.5.

Dat de door verzoekster voorgelegde documenten ten overvloede aantonen dat zij ten laste was en is van haar moeder en zij bovendien deze afhankelijkheidsrelatie mag aantonen aan de hand van ieder passend middel. Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt : 'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikte derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger. Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : "2.1.4. Ten laste komende familieleden Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen". In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond. Aangezien verzoekster hun afhankelijkheidsrelatie met diverse officiële documenten hebben aangetoond, hebben zij voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw."

Omwille van voorgaande redenen verzoekt verzoekende partij de Raad met eerbied om het de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) met referentienummer 9333052, uitgaande van de Minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie en ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 22.03.2024, nietig te verklaren, minstens te schorsen."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in voormeld artikel 3, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De verwerende partij verwijst naar de juridische grondslag, meer bepaald artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verder geeft de verwerende partij ook een motivering in feite waarbij zij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken in ogenschouw neemt.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan eenentwintig jaar zoals *in casu* verzoekende partij dienen aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het wordt niet betwist dat volgens deze bepaling - en de invulling die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven (HvJ 16 januari 2014, C-423/12 *Reyes*) - een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is slechts een verblijfsrecht erkend kan zien, indien hij materieel wordt ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, *Jia*). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "*ten laste zijn*", is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert.

Verzoekende partij moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar Nederlandse moeder, hetgeen minstens impliceert dat zij moet aantonen dat zij in haar land van herkomst niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien en zij om die reden materieel werd ondersteund door haar moeder.

3.6. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in Suriname, noch afdoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse moeder in Suriname. Daarbij wijst de verwerende partij erop dat: "*Betrokkene is een zelfstandige vrouw die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij bij haar visumaanvraag bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname in augustus 2023 nog verklaarde en*

aantoonde in Suriname werkzaam te zijn als ambtenaar bij het Ministerie van Economische Zaken. Het louter gegeven dat betrokkene ooit als kind van de referentiepersoon in Suriname deel uitmaakte van hetzelfde huishouden, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 40bis dient aangetoond te worden.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.12.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."

3.7. Verzoekende partij betwist deze vaststelling, stellende vooreerst dat zij in Suriname niet beschikte over inkomsten of onroerende goederen en bijgevolg onvermogen was. De Raad stelt evenwel vast dat deze bewering op geen enkele manier concreet gestaafd wordt en verzoekende partij met geen enkel concreet argument betwist dat zij in augustus 2023 ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname nog verklaarde en aantoonde werkzaam te zijn aldaar als ambtenaar bij het Ministerie van Economische Zaken. Gelet op deze vaststelling oordeelde de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in Suriname effectief onvermogen was. Het is ook wettig en gerechtvaardigd van de verwerende partij om de vereiste van het "ten laste zijn" van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst.

Daarenboven, zelfs indien verzoekende partij in het herkomstland onvermogen zou geweest zijn, *quod non*, dan blijkt ook uit niets van de aan het bestuur voorgelegde stukken dat zij ten laste was van de referentiepersoon in Suriname. De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Verzoekende partij heeft ten bewijze daarvan geen enkel stavingsstuk voorgelegd. De verwerende partij oordeelt dan ook op goede gronden en zonder miskenning van enig pertinent gegeven dat verzoekende partij niet afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse moeder.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat de referentiepersoon in de periode 2017 tot en met 2023 maandelijks storting van gemiddeld 100 à 150 euro uitvoerde en zij ook in België financieel ondersteund werd door de referentiepersoon en zij dienaangaande stukken voegt aan het onderhavig verzoekschrift, wijst de Raad erop dat verzoekende partij heeft nagelaten deze stukken aan het bestuur voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing. Zo blijkt dat verzoekende partij via de bijlage 19ter van 22 december 2023 in kennis werd gesteld van het feit dat zij ten laatste op 22 maart 2024 het bewijs diende voor te leggen van het ten laste zijn van de referentiepersoon. Verzoekende partij heeft dienaangaande evenwel slechts volgende stukken voorgelegd aan het bestuur:

- bewijs van ongehuwde staat;
- bewijs van ziektekostenverzekering;
- bewijs van inkomsten van de referentiepersoon;
- Surinaams familieboekje.

Verder heeft verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing ook nog een arbeidsovereenkomst op haar naam van bepaalde duur (11 maart 2024-11 april 2024) voorgelegd.

Op 22 maart 2024 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Mol nog uitdrukkelijk de vraag gesteld of enkel het familieboekje werd voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn, waarop de gemeente Mol bevestigend antwoordde.

Verzoekende partij heeft blijkens nazicht van het administratief dossier aan het bestuur geen enkel van de stukken voorgelegd waarvan zij thans gewag maakt in het verzoekschrift. De Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan de verwerende partij geenszins verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan de verwerende partij geen kennis had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt verder dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken waarop de verzoekende partij zich thans bij onderhavig verzoekschrift beroept. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken (genummerd 2, 3 en 4) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Dit alles nog naast de vaststelling dat hoe dan ook, wat betreft de stukken aangaande het feit dat verzoekende partij in België financieel/materieel zou ondersteund worden door haar Nederlandse moeder, de Raad benadrukt dat het HvJ in het arrest *Jia* duidelijk gesteld heeft dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of het land van herkomst op het moment dat verzocht wordt om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 3). Een verwijzing naar weldanige ondersteuning in België is dan ook geenszins dienstig in het kader van het bewijs van het ten laste zijn in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER